

Montare de bijutier

Iubiri neterminate

IUBIRI NETERMINATE (Inaccessibles Amours) de Paul Emond. Traducerea: Alexandru Colpacci • TEATRUL "SICĂ ALEXANDRESCU" din BRAȘOV • Data reprezentației: 19 februarie 1999 • Regia: Alexandru Colpacci • Scenografia: T.Th. Ciupe • Distribuția: Gabriel Săndulescu (Caracala), Gabriela Butuc (Chelnerița), Adrian Rățoi (Bărbatul cu fața însângărată).

Reprezentată în premieră pe țară la Teatrul Dramatic din Brașov, piesa belgianului Paul Emond **Iubiri inaccesibile** devine – în traducerea lui Alexandru Colpacci – **Iubiri neterminate**, ceea ce, în limba română, înseamnă totuși cu totul altceva. E singura noastră nedumerire, iscată de altfel de traducătorul piesei, nu de regizorul spectacolului, căci reprezentația ce ni se propune e deopotrivă coerentă, convingătoare și incitantă, hazul situațiilor imaginate de autor îngăduind o reflecție substanțială, ce depășește concretețea "fellei de viață" avute în vedere. Cele trei personaje ale piesei sintetizează, în umilitatea condiției lor, un discurs simplu, lipsit de orice emfază, despre condiția umană în general, căreia nu-i lipsesc frustrările de tot felul, mai ales în marile aglomerări urbane de azi.

Bine construită de autor și inteligent condusă de regizor, piesa prilejuiește trei interpretări actoricești remarcabile. Chelnerița "nu prea înaltă", cum și-o dorea autorul, e compusă de Gabriela Butuc cu multă înțelegere și finețe în descifrarea partiturii, astfel încât puținele accente patetice la care ajunge par întru totul justificate de acumulările tensionale care le-au precedat. Gabriel Săndulescu, în Caracala cel "mic și chel", are o prestație artistică relevantă pentru solidul său profesionalism, personajul creat zbătându-se practic în pânza de păianjen a propriilor frustrări, încetează încă din copilărie. Adrian Rățoi îngroașă accentele pitorești ale personajului său, Bărbatul cu fața însângărată, dar nu-i refuză dreptul la o autentică dramă, ce se consumă dincolo de

aparențe. În general, spectacolul impresionează plăcut prin adevărul său de viață, pe care regizorul ni-l înfățișează cu o nedisimulată plăcere de bijutier. Adaptată cerințelor și posibilităților scenei Studio, scenografia lui T.Th. Ciupe oferă acestei mici bijuterii regizorale montura de care avea nevoie. Ceea ce nu e deloc puțin. Mai ales în condițiile unui buget de "maximă austeritate", cum e cel rezervat culturii de către actualii guvernanți.

Victor Parhon

Gabriela Butuc și Gabriel Săndulescu

Ispitiri

Povestea celebrului doctor Johann Faust

POVESTEA CELEBRULUI DOCTOR JOHANN FAUST (Az hires d Faustus János hstoriája) • TEATRUL "ARIEL" din TÂRGU MUREȘ • Data reprezentației: 20 februarie 1999 • Regia: Antal Pál • Scenografia: Haller József • Muzica: Hencz József • Coregrafia: Selyem Ildikó • Interpretează: Nagy László (Faust), Molnar József (Mefisto), Balogh Annamária, Bartha Gyöngyvér, Gönczy Katalin, Kozsik Ildikó, Lőrinczy Rozália, Szélyes Andrea, Zsellér Enikő, Puskás Gyözö, Szölsi-Pénzes Szilárd, Vilhelem József.

Regizorul Antal Pál pretinde că spectacolul său de la Teatrul "Ariel" afirmă temeul faustic al întregii culturi europene și că formularea acestei teze a fost de la bun început destinată unui public adult. E, totuși, greu de crezut că scurta experiență ironic-lubrică a lui Faust la Curtea lui Carol Quintul, ispitirile cu trupuri de femei evocând faustice creațiuni artistice (tablouri celebre), în-

drăgostirea Doctorului de preafrumoasa Elena, în fine, dansurile arlechinilor *bifrons* la începutul și la sfârșitul spectacolului sunt în stare să ne ofere măsura întregă a unei asemenea demonstrații. Pe cât de savant se închipuie scenariul, pe atât de drăgălaș ni se dezvăluie a fi în realitate și... probabil că pentru această neizbutință... pentru această detumare de adresabilitate pe care o trăiește cu fiecare reprezentație, spectacolul își merită elogiul de frumusețe și candoare. Spectacolul e, într-adevăr, pentru copii, iar faptul că unii dintre ei, umpluți la minte cu câlți de vârstă, se pricep și la joaca de-aluzia sau citatul cultural, nu văd de ce le-

ar interzice celorlalți, mai mici, bucuria. În definitiv, montarea lui Antal Pál se bizuie pe ingenioase – pline de umor – invenții scenografice, pe comicul și parodierea unor situații "mitice". Îmi place să-l văd pe Dumnezeu înconjurat de îngeri care se transformă în draci, îmi place să-l văd pe Dracul însuși cum sare din ogiva gotică a odăii lui Faust și-l ispitește pe acesta, îmi place să văd și alte ispitiri – candidă, desigur. Dacă regizorul vrea să ne comunice că spiritul european disimulează reversul său diabolic-iscoditor, că este fructul unor mari ispite, dintre care cea mai obsedantă pare a fi femeia, bine, accept, dar mai înainte, mult înainte de orice, rămâne provocarea copilărească-ingenerească (faustică) a jocului cu păpușile și obiectele din spectacolul său.

Sebastian-Vlad Popa